

Mariachis desmemoriats

written by Jaume Gras i Bartrolí | 23 d'agost de 2024

Des del seu naixement a correcció, ER sempre ha estat un partit estrany i conflictiu que ha contribuït a ensorrar el país una mica més segons les èpoques. Potser Francesc Macià va ser l'excepció, però ben aviat li van sortir per tot arreu els federalistes ocasionals que sovint prefereixen anar *piano piano* acompanyats dels seus amics castellans. Amb l'excusa de la República, a la pràctica ha estat un dels partits més reticents a la llibertat del país. De boca, tot i més. Recordeu que va ser el tàndem Colom-Rahola qui va col·locar ER a l'òrbita de la independència i aquests d'ara són qui l'han foragitat i ensorrat.

La història ens ha demostrat que quan arriba el moment són col·laboracionistes compulsius. Si no veuen a l'horitzó la seva estimada Espanya utòpica perden l'oremus i no saben què dir. La verdadera raó de ser d'ER és, des de fa un munt d'anys, ser anti convergents furibunds. Què diuen els de la Lliga? Doncs nosaltres el contrari.

L'espanyolisme solidari dels d'ER no ve d'ara amb l'excusa de la Catalunya criolla i multicultural. Als d'ER no els hi va fer res entregar la caixa de la Generalitat al que quedava del Govern de la República l'any 39 i tampoc se'n van estar, ja a l'exili, de denigrar els catalans del Consell Nacional Català als Estats Units quan volien presentar una apel·lació a les Nacions Unides, a punt de néixer l'any 1945, pel dret a l'autodeterminació. Josep Tarradellas i Pi i Sunyer, entre altres, es van encarregar de difamar i desautoritzar els promotors en nom de la unitat progressista hispana. Ho explica a la perfecció Carner Ribalta en les seves memòries i ho ratifica Andreu Marfull en el seu esplèndid treball *Els catalans apel·len a les Nacions Unides* (Llibres de l'Index, 2021).

En els moments importants ER mai falla i fa figa. Com els de la Lliga. No ens va fallar el 1r, ni el 10, ni el 27 d'octubre de 2017. Està escrit. Són els que primer els hi van tremolar les cames durant la consulta i els més boicotejadors mentre interpretaven la *kermesse* del procés. Fins al darrer moment. Recordeu allò de les 155 monedes fent-se els ofesos. Falsa bandera.

Als polítics catalans, internacionalitzar el conflicte de la llibertat nacional de Catalunya els hi fa mandra. Jo crec que ni saben com es fa. Als *neolligaires* encara els hi fa més pànic. Puigdemont també es va tirar enrere, entre altres coses per què, a l'interior, tot això els hi fa por de butxaca. Pateixen per l'estabilitat dels negocis i per la butxaca pròpia i dels amics, que són molt importants. En realitat *neolligaires* i republicans sempre han preferit un mal acord o la rendició a un bon conflicte com apuntava el 1r d'octubre.

Per cert, el Govern Basc es va quedar amb els diners de la seva caixa i va poder ajudar millor als seus compatriotes a l'exili durant la postguerra. En general, sempre actuen d'una altra manera.

Tarradellas i la seva petita cort inicial no tenien cap aspiració més que estar ben a prop dels espanyols. Republicans, això sí. En retornar, va rematar la feina i es va deixar regalar un títol de marquès fent una demostració palesa de pragmatisme. Tot s'hi val si el sacrifici és per Catalunya.

Certament, ho tenim molt complicat perquè la història ens diu que les dretes, quan van mal dades, sempre demanen l'ajut directament a l'Espanya més autoritària i reaccionària i els d'ER els hi encanta posar-se aixopluc de les faldilles d'una estructura superior que els protegeixi ni que sigui només amb el substantiu de República, la paraula màgica que ens guarirà de tots els mals. Com ara que només són un branquilló regional de la gran família socialista. És la seva missió històrica.

ER va néixer com un partit republicà molt allunyat del marxisme autoritari de l'època. La Catalunya treballadora i sindical d'abans del 37 abraçava l'ideari de la llibertat lluny de les entabanades i la submissió d'una de les ideologies més nefastes pels qui els hi ha tocat viure-la. La mentida i l'engany, la furibunda repressió i la vigilància fèrria són les eines de treball dels règims totalitaris. El resultat és la pobresa i la misèria dels seus súbdits, republicans tots ells, això sí. Ha passat a qualsevol dels règims comunistes o *maduristes*, com se'n diuen ara. És la ideologia de les expectatives humanitàries, però la més cruel. Un enorme fracàs.

El senyor Junqueras, que s'ha fet fonedís des de fa uns quants dies, felicitava fa ben poc a les xarxes la derrota del **president Aragonès** per la seva feina històrica al capdavant de la Generalitat borbònica. Un deliri pel seu contingut mai observat anteriorment. Literalment en deia això sense que li tremolés el pols:

El govern liderat per Pere Aragonès ha fet una feina ingent que deixa un gran llegat de progrés nacional i econòmic, enfortiment nacional i lluita pels drets de Catalunya i la seva gent com correspondria al primer govern republicà des del restabliment de les institucions.

En aquest escrit podríem dir que si bé hi ha una part d'al·lucinació genuïna, el contingut encaixa molt bé amb aquesta concepció propagandística i falsària dels règims populistes. Aquests règims que regalen cent euros nominalment per comprar gomes i llibretes per fer-se notar. El populisme d'esquerres és això.

La felicitació del senyor Junqueras té, lògicament, una estreta relació amb les fotografies de grup i *selfies* jovials dels membres del govern autonòmic per acomiadar-se del públic talment com si acabessin d'arribar d'una excursió exitosa. Han contribuït eficaçment a ensorrar una mica més el país i els

molt cíncics resten tan feliços com si la destrossa que han provocat, en tan poc temps, ells no hi tinguessin res a veure. **Se'n van contents perquè els electors els han fotut fora de manera fulminant.** Al carrer!, després de perdre un munt de vots per enganyar i fer-ho malament. Molt malament.

Els republicans han estat nefastos pel país perquè han fet un munt de maleses i, a més, han estat un mal exemple. Fer burla d'una malaltia tan seriosa com l'Alzheimer per esbravar la seva mala llet particular contra els *neolligaires* no és un bon exemple per al jovent. Ni pels treballadors sanitaris que cada dia procuren ajudar a milers de famílies que ho pateixen. Per cert, el conseller de Salut, obedient funcionari d'aquesta estructura tètrica, no va badar boca davant de tanta ofensa, ni que fos per protegir la feina dels professionals, dels malalts i dels ciutadans. No va dimitir que és el que havia de fer un republicà. També hi era a les *selfies* com si res hagués passat.

El llistat és molt llarg. La seva imatge inconsistent i estrafeta ha estat més poderosa que qualsevol iniciativa, de les poquíssimes que hagin dut a terme que en aquests moments no se me n'acut cap. Ni una. ER ha acabat de rebentar el moviment sobiranista i sobretot ha deslligat el jovent català de la causa nacional amb el seu engany i la seva retòrica infantil que no s'aguanta ni amb pega. Els republicans van ser els que van activar artificialment el procés per motius partidistes i conjunturals i ells també han estat els qui amb la seva frivolitat han sembrat desolació i desesperança infinita entre la catalanitat. Deuen haver fet números per actuar d'aquesta manera. L'han tancat de la pitjor manera entregant l'autonomia a un membre destacat del 155 i a la seva cort espanyolista que en sentirem a parlar.

El senyor Junqueras pot dir i repetir que és bona persona els cops que vulgui perquè és una opinió. La seva. Aquella persona que repeteix que és Napoleó ho arribarà a ser si tothom se'l creu i li fa cas.

El que no pot dir el senyor Junqueras és que els seus, el partit que ell presidia, hagi fet meravelles. **No ho pot dir perquè han hagut d'anar-se'n per haver-ho fet malament i això sí que és un fet objectivable.** Si fossin enginyers el seu pont s'hagués ensorrat ja fa temps.

Si aquest és l'esperit republicà...